LIBRIS | We know books

LUCINDA RILEY

SCRISOAREA DE DRAGOSTE

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

LIBRIS | We know books

PROLOG

Londra, 20 noiembrie 1995

– James, dragule, ce faci?

El a privit în jur, dezorientat, apoi a făcut câțiva pași înainte, clătinându-se.

Ea l-a prins chiar înainte să cadă.

– Ai umblat prin somn din nou, nu-i așa? Haide, te duc înapoi în pat.

Vocea blândă a nepoatei sale i-a dat de înțeles că se află tot pe Pământ. Știa că stătea acolo cu un motiv, că avea de făcut ceva urgent, ceva ce lăsase până în ultimul moment...

Dar acum amintirea dispăruse. Nefericit, a lăsat-o să îl conducă la pat, scârbit de picioarele sale fragile, care îl făceau neputincios ca un prunc, și de mintea împrăștiată, care îl trădase din nou.

– Gata, a zis ea, așezându-l confortabil. Te mai doare? Ai mai vrea un pic de morfină?

– Nu. Te rog, eu...

Morfina era cea care îi transforma mintea într-un jeleu. Ziua următoare nu va mai lua deloc și atunci își va aminti ce avea de făcut înainte de a muri.

LIBRIS We know books

– Bine. Relaxează-te și încearcă să dormi un pic, l-a liniștit ea, mângâindu-i fruntea cu palma. Doctorul va veni în curând.

Știa că nu trebuie să adoarmă. A închis ochii, căutând, căutând disperat... frânturi de amintiri, chipuri...

Apoi a văzut-o, limpede ca în ziua în care a întâlnit-o. Atât de frumoasă, atât de blândă...

– Îți amintești? Scrisoarea, dragul meu, i-a șoptit ea. Mi-ai promis să o returnezi...

Desigur!

A deschis ochii, încercând să se ridice și a văzut chipul îngrijorat al nepoatei sale deasupra lui. A simțit o înțepătură dureroasă în interiorul cotului.

– Doctorul îți dă ceva de calmare, James, dragule, a zis ea.

Nu! Nu!

Cuvintele refuzau să i se formeze pe buze, iar în timp ce acul îi pătrundea în piele, și-a dat seama că amânase prea mult.

– Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, a spus el cu voce gâfâită.

Nepoata sa a văzut cum i se închid în sfârșit pleoapele, iar tensiunea îi părăsește corpul. Și-a lipit obrazul fin de al lui și l-a simțit ud de lacrimi.

Besançon, Franța, 24 noiembrie 1995

Femeia a intrat încet în salon și s-a apropiat de foc. Era o zi rece, iar tusea i se înrăutățise. Lăsându-și trupul fragil pe un scaun, a ridicat ultimul număr din *The Times* de pe masă pentru a citi necrologurile, în timp ce își lua obișnuitul ei ceai englezesc la micul dejun. A pus ceașca pe farfurie cu un zăngănit când a văzut titlul care ocupa o treime din prima pagină.

O LEGENDĂ VIE A MURIT

Sir James Harrison, considerat de mulți cel mai mare actor din generația sa, a murit ieri în locuința sa din Londra, înconjurat de familie. Avea nouăzeci și cinci de ani. Săptămâna viitoare va avea loc înmormântarea privată, urmată de o slujbă de comemorare la Londra, în ianuarie.

A simțit cum i se strânge inima, iar ziarul îi tremura atât de tare în mână, încât abia a mai putut citi restul. În dreptul articolului era o fotografie în care el era alături de regină, primind Ordinul Imperiului Britanic. În timp ce lacrimile începeau să-i imagineze, i-a trasat cu un deget conturul profilului puternic, coama groasă de păr încărunțit...

Ar putea să... să îndrăznească să se întoarcă? O ultimă dată, ca să își ia rămas-bun...?

LIBRIS We know books

În timp ce ceaiul i se răcea nebăut lângă ea, a dat pagina ca să continue să citească, savurând detaliile despre cariera și viața lui. Apoi atenția i-a fost atrasă de un alt titlu mai mic, plasat mai jos:

CORBII AU DISPĂRUT DIN TURN

S-a anunțat aseară că faimoșii corbi de la Turnul Londrei au dispărut. Potrivit legendei, păsările locuiesc aici de peste cinci sute de ani, păzind turnul și familia regală, după cum a decretat Carol al II-lea. Îngrijitorul corbilor a constatat dispariția lor ieri-seară, iar acum se desfășoară o căutare la nivel național.

– Cerurile să ne ferească, a șoptit ea, iar frica i-a pătruns până în oasele bătrâne.

Poate că era numai o coincidență, dar știa prea bine semnificația legendei...

CAPITOLUL 1

Londra, 5 ianuarie 1996

Joanna Haslam gonea prin Covent Garden, cu răsuflarea grea și plămânii obosiți de efort. Ocolind turiști și grupuri de elevi, aproape că s-a izbit de un flașnetar și rucsacul din spate i-a zburat într-o parte. A ieșit pe Bedford Street chiar în clipa când o limuzină se oprea în fața porților din fier forjat de la intrarea în biserica St. Paul. Fotografii înconjuraseră mașina în clipa în care șoferul a coborât pentru a deschide portiera din spate.

„Fir-ar! Fir-ar!"

Cu ultimele fărâme de putere, Joanna a sprintat pe ultimii metri până la porți și a traversat curtea pavată de dincolo de ele, în timp ce ceasul de pe fațada din cărămidă roșie a bisericii îi confirma că întârziase. Apropiindu-se de intrare, și-a aruncat privirea spre mulțimea de paparazzi și a văzut că Steve, fotograful ei, se afla în primul rând, cocoțat pe trepte. A fluturat o mână spre el, iar el i-a făcut semn cu degetul mare în sus, în timp ce se strecura prin buluceala de fotografi înghesuiți în jurul vedetei care coborâse din limuzină. Odată intrată în biserică, a văzut că stranele erau înțesate de lume,

LIBRIS We know books

luminate de lucirea blândă a candelabrelor care atârnau din tavanul înalt. În fundal, orga intona o muzică funebră.

După ce și-a fluturat legitimația de presă în direcția plasatorului, s-a strecurat în ultima strană cu respirația întretăiată și s-a așezat recunoscătoare. Umerii i se ridicau și coborau cu fiecare respirație gâfâită, în vreme ce cotrobăia în rucsac după carnet și pix.

Deși aerul din biserică era glacial, Joanna simțea broboane de sudoare pe frunte; gulerul înalt al puloverului negru, din lână mițoasă, pe care îl aruncase pe ea în grabă i se lipea acum de piele și o irita. A scos un șervețel și și-a suflat nasul care îi curgea. Apoi, trecându-și o mână prin coama încâlcită de păr lung și negru, s-a rezemat cu spatele de strană și a închis ochii, ca să își recapete răsuflarea.

La numai câteva zile după începerea unui nou an, care debutase cu atâtea promisiuni, Joanna simțea nu atât că fusese părăsită, ci că fusese de-a dreptul azvârlită din vârful clădirii Empire State. Cu avânt. Fără nici un avertisment.

Cauza era *Matthew*... iubirea vieții ei – sau, mai degrabă, de ieri începând, fosta iubire a vieții ei.

Și-a mușcat cu putere buza inferioară, poruncindu-și să nu înceapă din nou să plângă și și-a întins gâtul în direcția primelor bănci, cele de lângă altar, remarcând cu ușurare că rudele pe care le așteptau cu toții nu sosiseră încă. Aruncând o privire înapoi, dincolo de ușile principale, a văzut că paparazzii aflați afară își aprindeau țigări și își reglau obiectivele aparatelor de fotografiat. Persoanele îndoliate din fața ei începeau să se sucească pe locurile lor, șoptind către cei de alături. A cercetat rapid mulțimea în căutarea celor mai demne celebrități de a fi menționate în articol, străduindu-se să le identifice după capetele văzute din spate, care erau mai toate albe sau cărunte. Notând numele în agendă, a lăsat imaginile zilei de ieri să îi invadeze din nou mintea...

Matthew apăruse după-amiază pe neașteptate în pragul apartamentului ei din Crouch End. După zaiafeturile de Crăciun și de Revelion, cei doi căzuseră de acord să se retragă fiecare în apartamentul propriu și să petreacă măcar câteva zile liniștite înainte de a reîncepe munca. Din păcate, Joanna își petrecuse timpul doborâtă la pat de cel mai urât guturai de care avusese parte în ultimii ani. Îi deschisese ușa lui Matthew strângând la piept sticla cu apă caldă în formă de ursuleț Winnie, îmbrăcată în vechea ei pijama flaușată și o pereche de șosete în dungi, pe care le purta în pat.

Văzuse imediat că ceva era în neregulă, după cum rămăsese lângă ușă, refuzând să își dea jos paltonul, iar privirea îi fugea de colo colo, uitându-se la tot ce era în jur, mai puțin la *ea*...

Apoi o informase că se „tot gândise". Că nu vedea încotro merge relația lor. Și poate era momentul să îi pună capăt.

– Suntem împreună de șase ani, zisese el, jucându-se nervos cu mănușile pe care i le dăruise ea de Crăciun. Nu știu, întotdeauna am crezut că odată cu trecerea timpului voi vrea să mă căsătoresc cu tine, să oficializăm legătura. Dar momentul acela nu a venit... continuase el, dând din umeri fără vlagă. Și dacă nu simt asta acum, nu cred că o voi simți vreodată.

Mâinile Joannei rămăseseră încleștate pe sticla cu apă fierbinte, privindu-l cu o expresie vinovată, precaută. Căutând în buzunarul pijamalei, găsise un șervețel umed și își suflase nasul cu putere. Apoi se uitase țintă în ochii lui.

– Cine este?

Roșeața i se întinsese lui Matthew pe față și pe gât.

– Nu am vrut să se întâmple, bălmăjise el, dar s-a întâmplat și nu mă mai pot preface.

Joanna își amintise petrecerea de Revelion la care fuseseră împreună, în urmă cu patru seri. Și hotărâse că el se prefăcuse cât se putea de bine.

LIBRIS We know books

Se părea că o chema Samantha. Lucra la aceeași agenție de publicitate cu el. Și încă directoare! Totul începuse în seara pe care Joanna o petrecuse în fața casei unui parlamentar conservator, încercând să afle detalii despre o poveste vulgară și nu mai ajunsese la petrecerea de Crăciun de la agenția lui Matthew. Prin cap i se rotea cuvântul „clișeu". Dar apoi se oprise brusc; de unde proveneau clișeele, dacă nu de la numitorii comuni ai comportamentului uman?

– Îți jur, am încercat să nu mă mai gândesc la Sam, continuase Matthew. Am încercat în timpul Crăciunului. M-am simțit minunat alături de familia ta în Yorkshire. Dar apoi ne-am întâlnit din nou săptămâna trecută, ca să bem ceva împreună și...

Joanna ieșea din scenă. Samantha intra. Simplu ca bună ziua.

Nu reușea decât să se holbeze la el, cu ochii fierbinți din cauza șocului, a furiei și a fricii, în timp ce el continua să vorbească.

– La început am crezut că este o simplă pasiune trecătoare. Dar este evident că dacă am asemenea sentimente pentru o altă femeie acum, pur și simplu nu pot să îmi iau angajamente față de tine. Așa că nu fac decât ceea ce este drept.

Se uitase la ea de parcă o implora să îi mulțumească pentru noblețea gestului său.

– Ce este drept..., repetase ea, cu o voce pustiită.

Apoi izbucnise într-o revărsare de lacrimi reci, provocate de febră. De undeva, de departe, îi auzea vocea care îndruga alte scuze. Forțându-se să-și deschidă ochii umflați, scăldați în lacrimi, îl privise cum se scufunda, mic și rușinat, în fotoliul ei din piele tocită.

– Ieși, reușise să murmure într-un sfârșit. Trișor mizerabil, josnic, mincinos și nemernic ce ești! Ieși de-aici! *Ieși imediat!*

Privind retrospectiv, ce o umilise cel mai tare pe Joanna era faptul că nu fusese nevoie să îl convingă. Se ridicase, mormăind

ceva despre diferite obiecte pe care le lăsase în apartamentul ei și că ar trebui să se întâlnească la o cafea după ce se vor așeza lucrurile, apoi se repezise de-a dreptul către ușă.

Joanna petrecuse restul serii plângând la telefon cu mama ei, în mesageria vocală a celui mai bun prieten, Simon, și în blănița tot mai jilavă a lui Winnie the Pooh sub formă de sticlă de apă caldă.

În cele din urmă, mulțumită unei cantități zdravene de somnifere și coniac, adormise buștean, liniștită că măcar avea următoarele câteva zile libere datorită orelor suplimentare petrecute la biroul știrilor înainte de Crăciun.

Apoi, în dimineața aceasta la ora nouă, sunase telefonul mobil. Joanna se trezise din somnul indus de medicamente și întinsese o mână spre el, rugându-se ca la celălalt capăt să fie Matthew, devastat, pocăit, conștient de enormitatea a ceea ce făcuse.

– Eu sunt, se răstise la ea o voce aspră, cu accent de Glasgow.

Joanna înjurase pe mutește, cu privirea spre tavan.

– 'Neața, Alec, zisese ea pe o voce fornăită. Ce vrei? Sunt liberă astăzi.

– Îmi pare rău, dar nu ești. Alice, Richie și Bill au sunat toți că își iau zi liberă. Va trebui să îți iei zilele de recuperare altă dată.

– Fac parte din același club, zisese Joanna, trimițând pe fir o demonstrație de tuse puternică, exagerată. Îmi pare rău, Alec, dar și eu mai am puțin și mor.

– Ia-o astfel: muncești astăzi, iar când vei fi în formă bună, vei putea să te bucuri de timpul liber la care ai dreptul.

– Nu, chiar nu pot. Am temperatură. Abia mă țin pe picioare.

– Atunci vei fi bine. Este o treabă pentru care trebuie să stai pe scaun, la Biserica Actorilor din Covent Garden. Este o slujbă de comemorare pentru Sir James Harrison, la ora zece.

– Nu îmi poți face asta, Alec, *te rog*. Ultimul lucru de care am nevoie este să stau într-o biserică unde trage curentul.

LIBRIS We know books

Deja am răcit cobză. Va trebui să mergi la o slujbă de comemorare pentru *mine*.

– Îmi pare rău, Jo, nu am de ales. Plătesc eu pentru un taxi până acolo și înapoi. Te poți duce direct acasă după aceea și îmi trimiți articolul pe mail. Încearcă să vorbești cu Zoe Harrison, da? L-am trimis pe Steve să facă fotografii. Ar intra pe prima pagină dacă este înțolită frumos. Gata, vorbim mai târziu.

– Fir-ar!

Joanna își aruncase capul înapoi pe pernă de disperare. Apoi sunase la o companie de taxi din zonă și se împleticise până la șifonier ca să caute o rochie neagră potrivită.

În majoritatea timpului, își iubea slujba, *trăia* pentru ea, așa cum remarcase Matthew de multe ori, dar în dimineața aceasta se întreba în mod serios de ce. După șederi de scurtă durată la câteva ziare regionale, în urmă cu un an fusese angajată ca reporter începător la *Morning Mail*, care avea sediul la Londra și era unul dintre cel mai bine vândute cotidiene naționale din țară. Slujba greu obținută, însă modestă, aflată pe treapta cea mai de jos a piramidei profesionale, o punea într-o poziție din care îi era greu să refuze. Așa cum îi amintea tot timpul Alec, editorul de la știri, erau o mie de alți tineri jurnaliști înfometați în spatele ei. Cele șase săptămâni în redacția de știri fuseseră cel mai greu post de până atunci. Orele de lucru erau interminabile, iar Alec – în același timp stăpân de sclavi și profesionist dedicat meseriei – nu aștepta de la ceilalți nimic mai prejos decât ceea ce era el însuși pregătit să facă.

– Prefer de o mie de ori mai mult paginile despre stilul de viață, spusese vorbind pe nas, trăgându-și pe ea un pulover negru nu foarte curat, o pereche de dresuri groase și o fustă scurtă din respect față de ocazia sumbră.

Taxiul întârziase zece minute, apoi se oprise de tot într-un monumental blocaj în trafic pe Charing Cross Road.

– Scuze, iubire, n-ai ce face, spusese șoferul.

Joanna se uitase la ceas, îi azvârlise o bancnotă de zece lire și sărise afară din mașină. Alergând pe străzi spre Covent Garden, gâfâind și simțind cum îi curge nasul, se întreba dacă viața putea fi mai rea de atât.

S-a trezit din reverie când congregația și-a încetat deodată murmurul. A deschis ochii și a întors capul tocmai când în biserică începeau să intre în șir indian rudele lui Sir James Harrison.

Grupul era condus de Charles Harrison, singurul copil al lui Sir James, acum trecut bine de șaizeci de ani. Locuia la Los Angeles și era regizorul de succes al unor filme de acțiune cu buget mare și multe efecte speciale. Își amintea vag că în urmă cu ceva vreme câștigase un Oscar, dar filmele lui nu erau genul la care mergea ea de obicei.

În dreptul lui Charles Harrison era Zoe Harrison, fiica lui. Așa cum sperase Alec, Zoe arăta uluitor într-un costum negru strâns pe corp, cu o fustă scurtă, care îi punea în evidență picioarele lungi, iar părul îi era prins la spate într-un coc elegant, care conferea perfecțiune frumuseții sale de trandafir englezesc. Era actriță, cu o carieră cinematografică în plină ascensiune, iar Matthew era nebun după ea. Zicea mereu că Zoe îi amintea de Grace Kelly – femeia visurilor sale, se pare –, făcând-o pe Joanna să se întrebe de ce ieșea cu o brunetă deșirată, cu ochi negri, așa cum era ea. Și-a înghițit nodul din gât, pariind pe sticla ei în formă de Winnie the Pooh că această „Samantha" era o blondă minionă.

De mâna lui Zoe Harrison venea un băiat de nouă sau zece ani, părând stânjenit în costumul negru cu cravată: fiul lui Zoe, Jamie Harrison, botezat după străbunicul său. Zoe îl născuse pe Jamie pe când avea numai nouăsprezece ani și refuza și acum să spună cine era tatăl. Sir James își apărase nepoata cu loialitate, decizia ei de a păstra copilul și de a nu dezvălui nimic despre paternitatea lui Jamie.